

РЕШЕНИЕ

№ 873

гр. София, 12.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10584** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Делото е образувано по искова молба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] представлявано от Д. С. - Управител, чрез адв. Л. Ю. Д., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], с която са предявен иск срещу Национална агенция по приходите, с адрес: [населено място], [улица] за изплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 4 910 лв. /четири хиляди и деветстотин и десет лева/, представляваща размера на претърпените от [фирма] вреди, изразяващи се в заплатен адвокатски хонорар във връзка с обжалване по административен ред на Ревизионен акт № Р- 22221317005741-091-001/23.03.2018 г., издаден от органи по приходите, отменен в частта на установен резултат по ЗДДС за данъчни периоди м.05.2015 г., от м.07.2015 г. до м.09.20“5 г., от м.01.2017 г. до м.06.2017 г. и изменен в частта за установен ДДС за м.06.2015 г. и за корпоративен данък за 2015 г. с Решение № 840/14.06.2018 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите, ведно със съответната лихва за забава, считано от завеждане исквата молба, до окончателното изплащане на сумата.

В съдебно заседание и в представени бележки ищецът поддържа исквата претенция.

Претендира разноси по представен списък.

Ответникът в писмен отговор и в допълнителни бележки оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Изразява становище, че направените разноси за защита по административен ред не са необходим и присъщ разход, не са доказани по безспорен и категоричен начин. Моли претенцията да бъде отхвърлена изцяло. Алтернативно, счита, че претендираното обезщетение е завишено, с оглед фактическата и правна сложност на делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар.

Представителят на СГП изразява становище за основателност и доказаност на исковата претенция.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, които обсъди поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложените по делото РД, РА и РДДОДОП, във връзка с извършена ревизия на жалбоподателя, е издаден Ревизионен акт №Р-22221317005741-091-001/23.03.2018г., с който са установени задължения за същия по ЗКПО и ЗДДС в общ размер 64988.60 лв.

В резултат от оспорване на така издадения ревизионен акт по административен ред, горестоящият орган - Директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП, се е произнесъл с решение №840/14.6.2018г., с което е отменил обжалвания ревизионен акт в частта на установения резултат по ЗДДС за периодите м.05.2015, от м.07.2015 до м.09.2015, от м. 01.2017 до м.06.2017 и изменил същия в частта за м. 06.2015 г. по ЗДДС като определил ДДС за внасяне в размер 12,33 лв и лихва за забава, вместо ДДС за внасяне 4948,15 лв. и в частта по ЗКПО за 2015 г. като определил корпоративен данък в размер на 932,32 лв. ведно със съответната лихва за забава, вместо корпоративен данък за внасяне 6606,76 лв.

Страните не спорят, че във връзка с обжалването на ревизионния акт по административен ред ищецът по настоящото производство е бил представляван от адвокат Л. Ю. Д. от Софийска адвокатска колегия . Това обстоятелство се установява и от изричното записване в цитираното по-горе решение на директора на дирекция „ОДОП“.

По делото е представен договор за правна помощ и съдействие от 02.04.2018 г. между ищеца и адвокат Л. Д., , по силата на който за административното обжалване пред директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП е договорено и заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 5 000 лв. Между страните е издадена разписка от същата дата за получаване на пълния размер на договорения хонорар.

Видно от представеното заверено копие на извлечение от хронологичен регистър на [фирма] заплащането на сумата от 5000 лева по договора за правна помощ е отразено по сметка 401.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съгласно който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне законната отговорност следва да е налице отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и да е налице пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чийто отменен акт се твърди да са причинени вредите.

Разгледан по същество, е основателен.

Установено е от доказателствата по делото, че с влязъл в сила надлежен акт е отменен частично индивидуален административен акт - Ревизионен акт №Р-22221317005741-091-001/23.03.2018г. Решаващият орган по чл. 152, ал. 2 ДОПК, издал решението, с което частично е отменен ревизионният акт, е административен орган, действащ в изпълнение на нормативно възложени задължения. Това по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност във фазата на административното обжалване. В този смисъл определящо за квалификацията на иска за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, в резултат на административна дейност, поради което представлява властнически акт.

Ето защо, съдът приема, че е налице първата предпоставка на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Глава осемнадесета на ДОПК, в която е уредено производството по обжалване на РА по административен ред, не урежда въпроса за разноските в това производство. С разпоредбата на чл.161 ДОПК се уреждат разноските единствено във връзка със съдебното оспорване, поради което същата не е приложима по отношение на административното оспорване на ревизионния акт.

В конкретния случай, съдебно оспорване не е проведено, тъй като спорът по законосъобразността на процесния ревизионен акт е разрешен окончателно в полза на ищеца „ДЕЛИ БГ“ О. от горестоящия административен орган в рамките на административното му обжалване. Направените от [фирма] разноски за адвокатски хонорар за обжалване по административен ред пред директора на дирекция „ОДОП“ не подлежат на възстановяване в рамките на проведеното по реда на ДОПК производство, тъй като законодателят не е предвидил подобна възможност. Такава отсъства и в АПК, приложим съобразно § 2 от ДР на ДОПК.

Ето защо, съдът намира, че е налице законова празнота в ДОПК и в АПК относно репарирание на сторените от страните разноски при административно обжалване на

властнически актове.

При липсата на предвиден специален ред за търсене на обезщетение, съдът намира, че за страната в оспорването по административен ред съществува единствено възможността да претендира като претърпени вреди направените разноски по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Към този ред препраща разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от Закона за националната агенция за приходите (ЗНАП), съгласно който агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, а съобразно ал. 2 от същия текст, обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия по ал. 1 може да се искат след тяхната отмяна. / в този см. Реш.№ 9424 от 10.07.2018 г. по адм.д. № 6424/2017г. , Реш.№ 8585 от 26.06.2018 г. по адм.д. № 6423/2017г. и др. на ВАС/.

Съдът намира за доказано от ищеца, чиято е доказателствената тежест, че е налице реално причинена вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в административното производство по обжалване на отменения акт.

По делото, приключило с почти пълна отмяна на обжалвания ревизионен акт, правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт. За да обоснове този си извод, съдът съобрази изричното отбелязване в приложеното по делото решение №840/14.6.2018г., с което е отменен частично обжалвания ревизионен акт. В същото се сочи, че производството е образувано по жалба на ищеца вх. №53-03-816/ 10.04.2018г., чрез адвокат Л. Д., в качеството му на упълномощено лице.

В представения по делото договор за правна защита и съдействие е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 5 000 лв. В същия изрично е посочено, че е извършено реално плащане при подписване на договора, което страните са удостоверили чрез полагане на подписи в него, както и чрез допълнително изготвена разписка от 02.04.18г.

Независимо от обстоятелството, че ответникът не е направил надлежно оспорване на цитираните договор за правна помощ и разписка, същият по същество изразява съмнение относно достоверността на датата на съставяне на двата документа и подписа на управителя на дружеството-жалбоподател, положен върху тях.

Съдът намира, че посочените доказателства следва да бъдат кредитирани с доверие. Същите се ценят в съвкупност с останалите приложения по делото. В тази връзка съдът съобрази решение №840/14.6.2018г. на Директора на дирекция ОДОП, от което се установява, че очевидно решаващият орган е приел за надлежно упълномощаването на адвокат Д. и е разгледал изготвената от него жалба. Колкото до автентичността на подписа на управителя на „ДЕЛИ БГ' О., положен под договора за правна помощ от 02.04.2018г., съдът намира от една страна, че обстоятелството, че в същия липсва изписване на името и чрез китайски йероглиф, не дава основание да се постави под съмнение авторството на изявлението. Видно от приложеното нот.зав.пълномощно/л.77/, с което Д. С. е оправомощил служител да представлява

дружеството пред НОИ, ДИТ и НАП, същият е положил подпис единствено на кирилица. Отделно от това, дори да се приеме за основателно възражението на ответника, в настоящия случай процесният договор за правна помощ и изготвената разписка към него съставляват доказателство за получаване на сумата за осъществена правна помощ от адвокат Л. Д., поради което правно значение има автентичността на неговия подпис, а същият не се оспорва.

Предвид изложеното, съдът приема за безспорно установено, че във връзка с оспорването на Ревизионен акт №Р-22221317005741-091-001/23.03.2018г. жалбоподателят е ангажирал адвокатска защита

Съдът приема, че разходите са направени по време на висящото административно производство, доколкото сумата е платена преди завеждане на жалбата и предхожда издаването на Решението на директора на дирекция „ОДОП“ / вж. цитираното решение, л.44/. Адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. Следва да се има предвид и това, че в закона не е предвиден ред за присъждане на направените в административното производство разходи. Ето защо, извършените разходи за адвокатски хонорар, за осъществяване на правна помощ и съдействие в производство по оспорване на РА, приключило с неговата отмяна, представляват имуществена вреда, по смисъла на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, която не е възстановена, и за която ответникът дължи обезщетение /подобни съображения са застъпени и в ТР №1/15.03.2017 г. по ТД №1/2016 г. на ОСС на ВАС/.

Предвид изложеното, съдът намира, че са налице всички предпоставки за ангажиране отговорността на държавата за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, а именно: 1. незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред - налице е ревизионен акт, който е частично отменен по предвидения в закона административен ред от горестоящия орган - директор на Д "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, като е установена неговата незаконосъобразност в отменената му част; 2. вреда от такъв административен акт в размер на платеното адвокатско възнаграждение във връзка с оспорването на акта по административен ред, съразмерно на уважената част от оспорването и 3. причинна връзка между отменения незаконосъобразен ревизионен акт и настъпилния вредоносен резултат.

По предписанието на чл. 4 ЗОДОВ държавата, в лицето на своите органи, дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Доколкото вредата може да произтича по принцип от намаление на имуществото на едно лице, то в случая е налице претърпяна вреда от страна на [фирма], произтекла от платеното адвокатско възнаграждение. Видно от приложените по делото договор за правна помощ, разписка, извлечение от хронологичен регистър, на 02.04.2018г. сумата по договора е изцяло платена в брой, в съответствие с уговореното между страните и това е сторено преди провеждане и приключване на административното оспорване. В този смисъл неоснователни са

възраженията на ответника, че плащането на процесната сума за адвокатски хонорар не се установява от събраните по делото доказателства. Доколкото договорът за правна помощ между адвокат и клиент е граждански такъв, писмената му форма и изявлението на страните за платената сума са достатъчни, за да установят извършеното плащане. В този смисъл е и ТР №6/2012г. на ВКС: „Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ и същият да е приложен по делото. В този случай той има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение“.

Ето защо, заплатената сума за адвокатска защита във връзка с обжалването на РА по административен ред следва да се квалифицира като вреда, непосредствено произтичаща от отменен незаконосъобразен административен акт.

Въпреки че плащането е доказано извършено и оспорването не бе доказано надлежно, съдът дължи съобразяване с Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. на ВАС, в мотивите на което е отбелязано, че съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е "обоснован и справедлив", тоест да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото и от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

В чл. 8, ал. 1 т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е посочено, че за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес, възнаграждението се равнява на 830 лева плюс 3% за горницата над 10 000 лева, или в случая – 2 480 лева. Цитираната наредба е подзаконов нормативен акт, приет в съответствието с разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗА, която изрично посочва че размерът на адвокатското възнаграждение за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, като този размер следва да е справедлив и обоснован, но не може да бъде по-нисък от предвидените в Наредбата минимални размери. Договарянето на адвокатско възнаграждение под установения в чл.8, ал.1, т.4 от Наредбата е предпоставка за образуване на дисциплинарно производство срещу адвоката по смисъла на чл.132, ал.1, т.5 от ЗА.

При преценка относно обосноваността и справедливостта на претендираното обезщетение, съдът на първо място съобрази това, че оспорването по административен ред е предпоставка за съдебно обжалване на ревизионния акт, поради което основната тежест при организиране на защитата се пада именно на тази фаза от производството. Освен това взе предвид това, че се касае до ревизиран период от около две години, както и че обект на ревизията са установяване на задължения по два нормативни акта – ЗДДС и ЗКПО, като защитата в ревизионното производство предполага специфични висококвалифицирани познания.

Предвид изложено, и като съобрази и че отношенията на доверие между клиент и адвокат също подлежат на оценяване, съдът намира, че договореното възнаграждение от 5000 лева, равняващо се на удвоения минимален размер, установен в Наредбата, е съответстващо на критериите на чл. 36, ал.2 от Закона за адвокатурата - "справедливо и обосновано".

От решение №840/14.6.2018г. на Директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП е видно, че отменената изцяло част и изменените части от обжалвания ревизионен акт съответстват на 98,2% от материалния интерес на оспорването. Ето защо, размерът на претърпяната от ищеца вреда, във връзка с оспорването на незаконосъобразния административен акт възлиза в размер на 4 910 лв. (98,2% от заплатената обща сума за адвокатски хонорар от 5 000 лв.).

По изложените съображения съдът намира, че исковата претенция е изцяло основателна и доказана и като такава, следва да бъде уважена, ведно със законната лихва върху нея, считано от завеждане на исковата молба / съобразно заявления петитум/, до окончателното изплащане на сумата.

Предвид изхода на спора и по аргумент на противното на чл. 78, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, искането на ищеца за присъждане на сторени разноси и възнаграждение за адвокат в производството е основателно.

Съдът намира възражението за прекомерност за основателно.

Видно от представения и приложен по делото договор за правна защита и съдействие и разписка за изплатено възнаграждение, адвокатският хонорар е определен в размер от 1200 лева. Установеният минимален такъв в Наредба № 1/09.07.2004г. възлиза на 573,70 лева. Настоящият спор не се характеризира с особена фактическата и правна сложност. По делото не са ангажирани други доказателства, освен писмени. Проведено е едно съдебно заседание.

Ето защо, съдът намира, че договореното между страните възнаграждение за процесуално представителство в това производство е прекомерно. Поради това същото следва да бъде редуцирано, като в полза на ищеца бъдат присъдени разноси за адвокат в размер на 600 лева. В тежест на ответника следва да бъде възложена и внесена по сметка на АССГ държавна такса, в размер на 25.00 лева.

С оглед изхода на правния спор, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите ЕИК:[ЕИК] Адрес: [населено място] 1000 [улица], да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] представлявано от Д. С. - Управител, със съдебен адрес: [населено място], [улица], чрез адв. Л. Ю. Д. обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 4 910 лв. /четири хиляди и деветстотин и десет лева/, представляваща размера на претърпените от [фирма] вреди, изразяващи се в заплатен адвокатски хонорар във връзка с обжалване по административен ред на Ревизионен акт № Р- 22221317005741-091-001/23.03.2018 г., издаден от органи по приходите, ведно със съответната лихва за забава, считано от завеждане исковата молба – 09.10.2018г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите ЕИК:[ЕИК], да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с посочен адрес, разноски по делото в размер на 625 /шестстотин двадесет и пет/лв.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: